

Vláček Šumavláček

Přivítal jsem tiskovou zprávu, že na Železnorudsku byl spuštěn provoz ekologického turistického vláčku na trase Železná Ruda – Bellveder – Špičácké sedlo – Černé jezero. Prý to vozí i invalidy s doprovodem. A zdarma. Jinak to není vůbec levná záležitost! Ostatně všechny podrobnosti se nechají najít na webových stránkách Šumavského infocentra. Fajn, řekl jsem si! Zavoláme tam jestli je možná rezervace. Jenže ouha, řekli mi, že to nejde.

Po příjezdu na nástupní stanici (Železná Ruda autobusová zastávka) jsem pochopil proč. Zájemců o cestu vláčkem bylo moc. Na nástupní stanici v Rudě se totiž otevírá pouze první ze dvou vozů soupravy, která je v předu ještě tažena lokomotivou. To vše samozřejmě na kolech a na plyn. Každý z vozů soupravy připomíná takovou rozměrem zhruba třetinovou tramvaj. Měl jsem výhodu! Pro vozíčkáře je totiž vyhrazeno jedno cestovní oddělení ve druhém voze soupravy. V každém voze je totiž několik (asi 5) lavičkami oddělených prostor s vlastními dvířky. Vlakvedoucí řekl shromážděnému davu jasnou větu: „ Kdo sedí, pojede.“ Byl to vůbec velice slušný a šikovný muž velmi dobře psychicky vybaven na jednání se zážitku chtivým davem turistů. Vlášek se záhy rozjel a poměrně zdatně zdolával stoupání Ruda- Bellveder. Na této zastávce vlakvedoucí otevřel pro nástup i druhý vůz soupravy. Ten se okamžitě naplnil. U Bellvederu lze i zaparkovat (oficiálně pouze pro hosty). Do vozíčkářského prostoru však další vozíčkář nepřistoupil, ostatně by tam pro něj už nebylo místo. Vešla se tam pouze jedna sedící paní a můj doprovod. Jinak bylo zcela plno, děti seděli dospělým na klíně. Vlak se rozjel na další stanici na Špičáckém sedle. Tady někteří vystoupili a další přistoupili, opět se na někoho nedostalo. Pokračovalo se pak přímo po staré cestě pohraniční strážě na Černé jezero, kde byla konečná a všichni museli vystoupit. Když jsem se rozhlédl kolem, byl jsem trochu zaskočen vzpomínkami na dobu kdy jsem tu byl jako zdravý kluk s batohem na zádech před 25 lety. Myslel jsem, že už se sem nikdy nepodívám. Ale vyšlo to. Nicméně jsem byl trochu zaražen změnami, které za tu dobu prodělala okolní krajina. Tehdy krásné, téměř panenské lesy, byly proschlé, polámané a prořídlé. (viz přiložené foto). Zhruba po půl hodině, kterou jsem proseděl na vozíku se svými vzpomínkami na břehu jezera se vláček přičítal z točny k nástupu na zpáteční cestu. Jak mi řekl strojvedoucí, celá cesta do Rudy bude následovat až ve čtyři hodiny odpoledne. Mezi tím si ale ještě vláček zopakuje dvakrát (a to v jednu a ve tři) okruh mezi Špičáckým sedlem a Černým jezerem. Domluvil jsem se tedy s manželkou, že na Sedle vystoupíme a sama sjede nejbližším autobusem, pro vozíčkáře nevhodným, do Rudy pro auto. Já zatím u restaurace na Špičáckém sedle počkal. No a pak se jelo domů. Byl to moc hezký výlet plný hezkých okamžiků i milých vzpomínek. Tak zase někdy příště.

Blovice 3.8.2018

Jára a Hanka Vyskočilovi, Vozíčkáři Plzeňska